

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 275/05-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. februára 2006 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránaya prerokoval sťažnosť J. P., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice II v konaní sp. zn. 20 C 40/93, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20 C 40/93 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Košice II **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. 20 C 40/93 konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá uhradiť trovy právneho zastúpenia J. P. v sume 5 300 Sk (slovom päťtisícristo slovenských korún) na bankový účet právneho zástupcu JUDr. J. P. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky trovy právneho zastúpenia v sume 5 300 Sk (slovom päťtisícristo slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 26. júla 2005 doručená sťažnosť J. P., K. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním právneho zástupcu z 15. novembra 2005, zastúpeného advokátom JUDr. J. P., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 20 C 40/93.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 275/05-14 z 5. októbra 2005 ustanovil sťažovateľovi za právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom advokáta JUDr. J. P. a uznesením č. k. III. ÚS 275/05-25 z 30. novembra 2005 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 13. januára 2006, vyjadril, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 17. januára 2006 oznámil, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že navrhovateľka (bývalá manželka sťažovateľa) podala 4. apríla 1990 Mestskému súdu v Košiciach (ďalej len „mestský súd“, v súčasnosti okresný súd) žalobu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) v dôsledku rozvodu manželstva medzi ňou a sťažovateľom, ktorej bola pridelená spisová značka 20 C 492/90. Sťažovateľ (nevediac o žalobe navrhovateľky) podal tiež 24. apríla 1990 na mestskom súde žalobu o vyporiadanie BSM, ktorej bola pridelená sp. zn. 14 C 660/90.

Mestský súd následne konanie o žalobe sťažovateľa zastavil a pokračoval v konaní sp. zn. 20 C 492/90, ktoré bolo v roku 1993 „... z mne neznámych dôvodov prečíslované“ na sp. zn. 20 C 40/93. Sťažovateľ uvádza, že predmetné konanie nie je ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené z dôvodu, že do veci zasahuje brat sťažovateľky prostredníctvom svojich známostí.

Sťažovateľ podal viacero sťažností na prietahy v konaní – predsedovi mestského súdu 22. mája 1990, predsedovi Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a predsedovi mestského súdu 17. júla 1990, predsedovi krajského súdu 25. januára 1994, Ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky 18. apríla 1994, predsedovi okresného súdu

17. apríla 1999 a 11. mája 2001, pričom vo veci nebolo dosiaľ rozhodnuté a naďalej dochádza k priet'ahom v súdnom konaní.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti s'ťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu sp. zn. 20 C 40/93 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných priet'ahov. Zároveň s'ťažovateľ požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 9. januára 2006 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k s'ťažnosti s'ťažovateľa. Predseda okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 20. januára 2006 uviedol prehľad úkonov vykonaných v danej veci a vyjadril sa, že *„Z ... chronológie vo veci vykonaných úkonov je zrejmé, že v danom konaní nie sú vykázané znaky dlhodobej nečinnosti súdu a časové obdobia, ktoré uplynuli medzi jednotlivými úkonmi, resp. pojednávaniami, zodpovedajú objektívnym možnostiam, ktoré boli v súdnych oddeleniach zákonných sudcov v rôznych časových pásmach vytvorené. Sám s'ťažovateľ ani obdobie tzv. nečinnosti súdu bližšie nešpecifikuje a nekonkretizuje, jeho s'ťažnosť je skôr zameraná na napádanie a osočovanie súdu, opisujúc zásahy do konania tretími osobami a ovplyvňovanie súdu týmito osobami. Tieto tvrdenia sú absurdné a ničím nepodložené, preto je zarádzajúce, že ich s'ťažovateľ cestou svojho právneho zástupcu vo svojej s'ťažnosti uvádza.*

Nemožno súhlasiť ani s tvrdením s'ťažovateľa, že vyporiadanie BSM nie je skutkovo zložitou vecou. O skutkovej zložitosti veci svedčí i fakt opakovaných písomných podaní s'ťažovateľa k rozsahu predmetu konania, ako i nutnosť nariadenia viacerých znaleckých dokazovaní v konaní.“

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedu okresného súdu, ako aj podrobného preštudovania spisu okresného súdu sp. zn. 20 C 40/93 (pôvodne sp. zn. 20 C 492/90) zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Navrhovateľka doručila mestskému súdu (v súčasnosti okresný súd, medzitým aj Obvodný súd Košice 2 – ďalej len „obvodný súd“) 4. apríla 1990 návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov proti odporcovi – sťažovateľovi. Mestský súd vydal 11. apríla 1990 pokyn na doručenie návrhu navrhovateľky sťažovateľovi na vyjadrenie. Mestský súd vydal 18. mája 1990 pokyn na opätovné doručenie návrhu navrhovateľky sťažovateľovi a zároveň vydal pokyn na pripojenie spisu Okresného súdu Košice – vidiek sp. zn. 11 C 546/85.

Okresný súd Košice – vidiek doručil mestskému súdu 22. mája 1990 oznámenie, že požadovaný spis nie je možné pripojiť z dôvodu nariadenia pojednávania. Mestský súd vydal 4. júla 1990 pokyn na opätovné doručenie návrhu navrhovateľky sťažovateľovi. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 16. júla 1990 vyjadrenie k návrhu sťažovateľky a zároveň vzniesol námietku predpojatosti zákonného sudcu. Zákonný sudca vo vyjadrení z 8. augusta 1990 uviedol, že sa v predmetnej veci necíti byť predpojatý. Krajskému súdu bol spis 13. augusta 1990 predložený na rozhodnutie o námietke predpojatosti.

Krajský súd uznesením č. k. 19 Nc 25/90-13 z 31. augusta 1990 rozhodol, že zákonný sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania posudzovanej veci. Uvedené uznesenie bolo mestskému súdu doručené 2. októbra 1990.

Mestský súd nariadil 10. októbra 1990 termín pojednávania na 26. november 1990, vydal pokyn na pripojenie spisu Okresného súdu Košice – vidiek sp. zn. 11 C 546/85 a prípisom požiadal navrhovateľku a sťažovateľa o doplnenie návrhu na začatie konania. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 13. augusta 1990 vyjadrenie k predmetu konania

a 26. novembra 1990 ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní 26. novembra 1990 zo zdravotných dôvodov.

Navrhovateľka doručila mestskému súdu 26. novembra 1990 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu nevyhnutnosti nadviazania kontaktu s povereným právnym zástupcom. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 26. novembra 1990 ďalšie vyjadrenie k predmetu konania s návrhom na prikázanie prejednávanej veci Okresnému súdu Košice – vidiek.

Pojednávanie 26. novembra 1990 bolo uznesením mestského súdu odročené na neurčito z dôvodu opätovného predvolania účastníkov konania. Okresný súd nariadil 14. decembra 1990 termín pojednávania na 21. január 1991. Navrhovateľka doručila mestskému súdu 21. januára 1991 žiadosť o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov.

Na pojednávaní 21. januára 1991 vypovedal sťažovateľ a požiadal o spojenie navrhovaných spisových materiálov, pričom pojednávanie bolo uznesením odročené na 11. február 1991. Mestský súd vydal 22. januára 1991 pokyn na pripojenie spisov Okresného súdu Košice – vidiek sp. zn. 11 C 546/85 a 5 C 105/86 a spisu mestského súdu sp. zn. 14 C 660/90 k posudzovanému konaniu. Mestskému súdu bola 1. februára 1991 doručená odpoveď Okresného súdu Košice – vidiek vo veci pripojenia požadovaných spisov.

Pojednávanie 11. februára 1991 bolo uznesením odročené na 25. február 1991 z dôvodu neospravedlnenej neprítomnosti navrhovateľky, ktorá predvolanie na predmetné pojednávanie prevzala 29. januára 1991. Mestský súd prípisom z 19. februára 1991 požiadal Stavebné bytové družstvo K. o poskytnutie informácií týkajúcich sa predmetu konania. V zmysle úradného záznamu mestského súdu z 15. februára 1991 rozsudok o rozvode manželstva navrhovateľky a sťažovateľa nadobudol právoplatnosť 27. marca 1990.

Navrhovateľka doručila mestskému súdu 11. februára 1991 žiadosť o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov. Pojednávanie 25. februára 1991 bolo uznesením mestského súdu odročené na 25. apríl 1991 z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti navrhovateľky zo zdravotných dôvodov. Stavebné bytové družstvo K. doručilo mestskému súdu 7. marca 1991 vyjadrenie k predmetu konania.

Mestský súd vydal 22. marca 1991 pokyn na pripojenie spisu sp. zn. 14 C 660/90 a spisov Okresného súdu Košice – vidiek sp. zn. 11 C 546/85 a 5 C 105/86. Pojednávanie 23. mája 1991 bolo uznesením mestského súdu odročené z dôvodu neospravedlnenej neprítomnosti navrhovateľky s tým, že bude zabezpečený jej výsluch. Mestský súd nariadil 19. júna 1991 pokyn na pripojenie spisu sp. zn. 25 C 1375/88 a spisov Okresného súdu Košice – vidiek sp. zn. 11 C 546/85 a 5 C 105/86. Podľa úradného záznamu mestského súdu z 11. septembra 1991 sa všetky požadované spisy nachádzali na krajskom súde, preto ich nebolo možné pripojiť.

Navrhovateľka doručila mestskému súdu 9. septembra 1991 žiadosť o zaslanie vyjadrenia sťažovateľa k predmetu konania a potvrdenie o zdravotnom stave, ktorý jej neumožňuje zúčastňovať sa pojednávaniu. Na pojednávaní 12. septembra 1991 vypovedal sťažovateľ, ktorý predniesol návrh na vydanie jeho osobných vecí od navrhovateľky, ktorý súd uznesením pripustil a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito za účelom výsluchu navrhovateľky. Mestský súd prípisom z 13. septembra 1991 požiadal navrhovateľku o predloženie lekárskeho potvrdenia o jej zdravotnom stave v určenej lehote a 25. októbra 1991 nariadil termín pojednávania na 25. november 1991 s pokynom na pripojenie predtým uvádzaných spisov.

Navrhovateľka doručila mestskému súdu 18. októbra 1991 lekársku správu o zdravotnom stave. Podľa úradného záznamu mestského súdu z 25. októbra 1991 spis sp. zn. 25 C 1378/88 nebolo možné pripojiť, pretože sa od 21. augusta 1991 nachádzal na krajskom súde.

Sťažovateľ doručil mestskému súdu 25. novembra 1991 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní 25. novembra 1991 zo zdravotných dôvodov. Pojednávanie 25. novembra 1991 bolo uznesením odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania s tým, že bude nariadené ich opätovné predvolanie.

Mestský súd nariadil 27. decembra 1991 termín pojednávania na 20. január 1992, pričom toto pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti navrhovateľky (predvolanie na pojednávanie uložené na pošte 9. januára 1992) odročené na 17. február 1992. Mestský súd nariadil 28. januára 1992 termín pojednávania na 5. marec 1992, pričom navrhovateľka bola predvolaná pod hrozbou predvedenia (uznesenie sp. zn. 20 C 492/90 z 28. januára 1992).

Mestský súd uznesením č. k. 20 C 492/90-63 z 28. januára 1992 uložil navrhovateľke poriadkovú pokutu. Proti tomuto uzneseniu navrhovateľka doručila súdu odvolanie 18. februára 1992. Navrhovateľka doručila mestskému súdu 4. marca 1992 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní nariadenom na 5. marec 1992 zo zdravotných dôvodov. Pojednávanie 5. marca 1992 bolo uznesením odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania.

Mestský súd nariadil 10. marca 1992 termín pojednávania na 6. apríl 1992, pričom navrhovateľka bola predvolaná pod hrozbou predvedenia. Navrhovateľka doručila mestskému súdu 3. apríla 1992 žiadosť o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 6. apríla 1992 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní zo zdravotných dôvodov. Obvodné oddelenie Policajného zboru K. doručilo mestskému súdu 16. marca 1992 oznámenie o nevykonaní predvedenia navrhovateľky na pojednávanie. Pojednávanie 6. apríla 1992 bolo uznesením odročené na neurčito za účelom vypočutia navrhovateľky v jej byte.

Mestský súd pokynom zo 7. apríla 1992 nariadil termín výsluch navrhovateľky v jej byte na 15. máj 1992. Navrhovateľka doručila mestskému súdu 12. mája 1992 oznámenie o svojej účasti na pojednávaní 15. mája 1992 v priestoroch mestského súdu. Sťažovateľ

doručil mestskému súdu 12. mája 1992 oznámenie o svojej neúčasti na výsluchu navrhovateľky v jej byte zo zdravotných dôvodov.

Mestský súd nariadil 1. júna 1992 termín pojednávania na 15. jún 1992. Navrhovateľka doručila mestskému súdu 29. mája 1992 žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov s prílohami. Na pojednávaní 15. júna 1992 vypovedal splnomocnený zástupca navrhovateľky, súd uznesením priznal navrhovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania.

Mestský súd vydal 3. júla 1992 pokyn na pripojenie spisu Okresného súdu Košice – vidiek sp. zn. 11 C 546/85. Okresný súd Košice - vidiek prípisom doručeným mestskému súdu 15. júla 1992 oznámil, že požadovaný spis sa nachádza na krajskom súde za účelom rozhodnutia o odvolaní (pozri aj úradný záznam mestského súdu z 18. augusta 1992).

Mestský súd uznesením č. k. 20 C 492/90-92 zo 17. augusta 1992 ustanovil troch súdnych znalcov za účelom vypracovania znaleckých posudkov týkajúcich sa vecí patriacich do okruhu BSM a zároveň vyzval sťažovateľa na uhradenie preddavku na trovy znaleckého dokazovania. Z úradného záznamu mestského súdu zo 16. októbra 1992 vyplýva, že sťažovateľ dosiaľ neuhradil preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Mestský súd vydal 19. októbra 1992 pokyn na zaslanie spisu jednému z poverených znalcov.

Mestský súd vydal 15. januára 1993 pokyn na zaslanie urgencie povereným súdnym znalcom za účelom vypracovania znaleckého posudku. Mestskému súdu bol 16. februára 1993 doručený znalecký posudok od jedného z poverených súdnych znalcov. Obvodný súd uznesením č. k. 20 C 40/93-108 zo 17. februára 1993 priznal znalečné poverenému súdnemu znalcovi.

Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 8. marca 1993 vyjadrenie k predmetu konania. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 11. marca 1993 vyjadrenie k predmetu konania. Obvodný súd vydal 16. marca 1993 pokyn na doručenie vyjadrenia sťažovateľa

navrhovateľke a urgencie povereným súdnym znalcom za účelom vypracovania znaleckého posudku.

Okresný súd Košice – vidiek doručil obvodnému súdu 19. mája 1993 žiadosť o zaslanie informácie, či posudzované konanie už bolo právoplatne skončené. Sťažovateľ doručil 21. júla 1993 vyjadrenie k predmetu konania. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 23. augusta 1993 splnomocnenie pre povereného právneho zástupcu a ospravedlnenie svojej neúčasti na obhliadke nehnuteľnosti nariadenej na 25. júl 1993.

Obvodný súd vydal 3. augusta 1993 pokyn na doručenie výzvy poverenému súdnemu znalcovi, aby v určenej lehote predložil znalecký posudok, a 31. augusta 1993 bol posudzovaný spis uložený na lehotu 1 mesiac. Požadovaný znalecký posudok bol obvodnému súdu doručený 14. septembra 1993.

Obvodnému súdu bol 17. septembra 1993 doručený znalecký posudok od povereného súdneho znalca. Obvodný súd uznesením č. k. 20 C 40/93-129 z 24. septembra 1993 priznal znalečné poverenému súdnemu znalcovi a stanovil termín pojednávania na 11. október 1993. Splnomocnený zástupca navrhovateľky doručil 9. októbra 1993 žiadosť o odročenie pojednávania.

Sťažovateľ doručil 9. októbra 1993 obvodnému súdu vyjadrenie k vypracovaným znaleckým posudkom. Na pojednávaní 11. októbra 1993 sa sťažovateľ vyjadril k vypracovaným znaleckým posudkom a pojednávanie bolo uznesením odročené na 14. január 1994. Obvodný súd prípisom z 15. decembra 1993 požiadal Okresný súd Košice – vidiek o zaslanie spisu sp. zn. 11 C 546/85 a Obvodný súd Košice 1 o zaslanie spisov sp. zn. 25 C 1375/88 a 14 C 660/90.

Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 20. októbra 1993 odvolanie proti uzneseniu č. k. 20 C 40/93-129 z 24. septembra 1993. Okresný súd Košice – vidiek v prípise doručenom obvodnému súdu 21. decembra 1993 oznámil, že požadovaný spis sa nachádza na krajskom súde na rozhodnutie o odvolaní. Obvodný súd Košice 1 v prípise doručenom obvodnému

súdu 17. decembra 1993 oznámil, že požadovaný spis nie je možné zaslať kvôli jeho pripojeniu k spisu sp. zn. 25 C 402/93.

Podľa úradného záznamu obvodného súdu spis sp. zn. 19 C 1209/93 nebolo možné pripojiť, pretože sa nachádzal na krajskom súde. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 17. januára 1994 podanie, v ktorom vzniesla námietku predpojatosti proti zákonnému sudcovi. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 17. januára 1994 vyjadrenie k vypracovaným znaleckým posudkom.

Na pojednávaní 17. januára 1994 vypovedal sťažovateľ a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito. Zákonný sudca vo vyjadrení z 18. januára 1994 uviedol, že sa necíti byť predpojatý vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Spis bol 19. januára 1994 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o námietke predpojatosti. Krajský súd prípisom z 21. marca 1994 vrátil spis obvodnému súdu z dôvodu jeho predčasného predloženia.

Obvodný súd vydal 23. marca 1994 pokyn na zistenie dátumu podania odvolania sťažovateľa, ktoré bolo podľa úradného záznamu z rovnakého dňa podané na pošte 29. septembra 1993 a 5. apríla 1994 bol spis opätovne predložený krajskému súdu.

Krajský súd uznesením č. k. 13 Co 17/94-166 z 12. apríla 1994 rozhodol, že zákonný sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, a odvolanie sťažovateľa z dôvodu jeho oneskoreného podania odmietol. Zákonný sudca sa 23. mája 1994 písomným podaním vyjadril k námietkam sťažovateľa z 18. apríla 1994 týkajúcim sa osoby povereného súdneho znalca. Sťažovateľ doručil krajskému súdu 26. mája 1994 podanie, v ktorom vzniesol námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi.

Obvodný súd vydal 10. júna 1994 pokyn na doručenie prípisu poverenému súdnemu znalcovi, aby sa vyjadril k námietke predpojatosti vznesenej sťažovateľom v podaní z 19. októbra 1993. Vyjadrenie súdneho znalca bolo obvodnému súdu doručené 23. júna

1994. Obvodný súd uznesením č. k. 20 C 40/93-174 z 29. júna 1994 rozhodol, že namietaný súdny znalec nie je vylúčený z vypracovania znaleckého posudku v predmetnej veci.

Zákonný sudca sa písomne vyjadril k námietke predpojatosti vznesenej sťažovateľom (bez uvedenia dátumu vypracovania uvedeného vyjadrenia) a 2. augusta 1994 vydal pokyn na predloženie spisu krajskému súdu. Krajský súd uznesením č. k. 13 Nc 44/94-177 zo 6. septembra 1994 rozhodol, že zákonný sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Okresný súd Košice – vidiek doručil obvodnému súdu 11. októbra 1994 žiadosť o zapožičanie posudzovaného spisu. Obvodný súd vydal 24. októbra 1994 pokyn na zapožičanie spisu Okresného súdu Košice – vidiek sp. zn. 11 C 546/85 na nahliadnutie. Obvodný súd stanovil 16. novembra 1994 termín pojednávania na 26. január 1995.

Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 24. januára 1995 doplňujúce vyjadrenie týkajúce sa predmetnej veci. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 25. januára 1995 žiadosť o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov. Na pojednávaní 26. januára 1995 sťažovateľ vzhľadom na neprítomnosť poverených súdnych znalcov požiadal o odročenie pojednávania, ktoré bolo uznesením odročené na 13. február 1995.

Obvodný súd vydal 1. februára 1995 pokyn na doručenie prípisu Stavebnému bytovému družstvu K. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 13. februára 1995 návrh na vypočutie svedkov v predmetnom konaní. Pojednávanie 13. februára 1995 bolo uznesením odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti navrhovateľky a predvolaných súdnych znalcov. Obvodný súd stanovil 24. februára 1995 termín pojednávania na 24. apríl 1995 a 29. apríla 1995 vydal pokyn na doručenie uznesenia č. k. 20 C 40/93-129 z 24. septembra 1993 učtárni obvodného súdu.

Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 24. apríla 1995 žiadosť o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov. Stavebné bytové družstvo K. doručilo obvodnému

súdu 16. februára 1995 odpoveď na prípis. Na pojednávaní 24. apríla 1995 vypovedal predvolaný svedok a súdny znalec a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito.

Obvodný súd vydal 25. apríla 1995 pokyn na pripojenie spisu Okresného súdu Košice – vidiek zp. zn. 11 C 546/85. Obvodný súd nariadil 3. augusta 1995 termín pojednávania na 16. október 1995. Navrhovateľka oznámila obvodnému súdu prípisom z 15. októbra 1995, že sa nemôže zúčastniť pojednávania zo zdravotných dôvodov.

Na pojednávaní 16. októbra 1995 vypovedal splnomocnený zástupca navrhovateľky a pojednávanie bolo uznesením odročené na 8. november 1995. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 13. októbra 1995 a 3. novembra 1995 vyjadrenia k predmetu konania. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 16. októbra 1995 vyjadrenie k predmetu konania.

Na pojednávaní 8. novembra 1995 vypovedal predvolaný súdny znalec a obvodný súd rozsudkom č. k. 20 C 40/93-206 rozhodol o vyporiadaní BSM medzi navrhovateľkou a sťažovateľom. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 14. decembra 1995 odvolanie proti rozsudku a obvodný súd ho prípisom z 19. decembra 1995 vyzval na úhradu poplatku za podané odvolanie. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 21. decembra 1995 odvolanie proti predmetnému rozsudku.

Obvodný súd vydal 6. januára 1996 pokyn na doručenie odvolaní podaných účastníkmi konania navrhovateľke a sťažovateľovi. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 11. januára 1996 odvolanie proti uzneseniu č. k. 20 C 40/93-212 z 19. decembra 1995 a požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku za podanie odvolania. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 17. januára 1996 vyjadrenie k odvolaniu podanému sťažovateľom. Obvodný súd vydal 31. januára 1996 pokyn na doručenie prípisov týkajúcich sa predmetu konania navrhovateľke a sťažovateľovi. Posudzovaný spis bol 12. marca 1996 daný na lehotu 10 dní a 1. apríla 1996 bol obvodným súdom vydaný pokyn na doručenie prípisu navrhovateľke vo veci nehnuteľnosti patriacej do BSM. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 18. apríla 1996 odpoveď na prípis.

Obvodný súd vydal 20. mája 1996 pokyn na doručenie prípisu súdnemu znalcovi a 10. júna 1996 vydal pokyn na uloženie spisu na lehotu 20 dní. Obvodný súd vydal 22. júla 1996 pokyn na doručenie urgencie poverenému súdnemu znalcovi. Navrhovateľka doručila obvodnému súdu 30. júla 1996 vyjadrenie k predmetu konania. Poverený súdny znalec doručil obvodnému súdu 20. augusta 1996 odpoveď na prípis.

Obvodnému súdu bola 2. septembra 1996 doručená žiadosť krajského súdu o zaslanie posudzovaného spisu. Obvodný súd vydal 15. októbra 1996 pokyn na doručenie prípisu poverenému súdnemu znalcovi, ktorý doručil súdu odpoveď na prípis 12. novembra 1996. Podľa úradného záznamu okresného súdu z 2. decembra 1996 bol predmetný spis predložený podpredsedníčke okresného súdu spolu s vyjadrením zákonného sudcu z 3. decembra 1996. Okresný súd vydal 20. decembra 1996 pokyn na predloženie spisu krajskému súdu, ktorý mu bol predložený 31. decembra 1996.

Navrhovateľka doručila krajskému súdu 21. mája 1997 vyjadrenie k predmetu konania. Sťažovateľ doručil krajskému súdu 28. novembra 1997 doplnenie svojho odvolania z 11. januára 1996 a 2. decembra 1997 vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky. Krajský súd nariadil 2. októbra 1997 termín pojednávania na 4. december 1997.

Na pojednávaní 4. decembra 1997 krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 403/97 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom zároveň zrušil uznesenie č. k. 20 C 40/93-212 z 19. decembra 1995 a vec vrátil na ďalšie konanie. Predmetný spis bol okresnému súdu vrátený 16. januára 1998.

Opatrením predsedu okresného súdu z 20. januára 1998 bol predmetný spis pridelený do oddelenia inej zákonnej sudkyne. Okresný súd vydal 4. februára 1998 pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania. Opatrením predsedu okresného súdu z 22. mája 1998 bol predmetný spis pridelený do oddelenia ďalšieho zákonného sudcu.

Okresný súd pokynom z 20. augusta 1998 vyzval účastníkov konania, aby v určenej lehote upresnili okruh vecí patriacich do BSM. Sťažovateľ doručil okresnému súdu

11. septembra 1998 odpoveď na prípis okresného súdu. Okresný súd vydal 14. apríla 1999 pokyn na doručenie vyjadrenia sťažovateľa navrhovateľke a 12. mája 1999 nariadil termín pojednávania na 27. september 1999, pričom zároveň vydal pokyn na doručenie prípisov navrhovateľke a sťažovateľovi, aby v určenej lehote predniesli súdu návrhy na doplnenie dokazovania.

Navrhovateľka doručila okresnému súdu 14. mája 1999 vyjadrenie k predmetu konania, stanovisko sťažovateľa z 11. septembra 1998 a návrhy na doplnenie dokazovania. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 24. júna 1999 návrhy na doplnenie dokazovania. Podľa úradného záznamu okresného súdu z 20. júla 1999 bol termín pojednávania určený na 27. september 1999 odročený na 11. október 1999. Termín pojednávania určený na 11. október 1999 bol pre účasť zákonného sudcu na odbornom seminári odročený na 8. november 1999.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 7. októbra 1999 doplňujúce vyjadrenie k predmetu konania. Na pojednávaní 8. novembra 1999 účastníci konania žiadali o odročenie pojednávania za účelom preštudovania vzájomných vyjadrení. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 15. novembra 1999 vyjadrenie k predmetu konania. Navrhovateľka v podaní doručenom okresnému súdu 23. novembra 1999 požiadala o zaslanie čitateľnej fotokópie vyjadrenia sťažovateľa z 15. septembra 1999.

Okresný súd vydal 17. júla 2000 pokyn na doručenie fotokópie vyjadrenia sťažovateľa navrhovateľke, aby k nemu v určenej lehote zaujala stanovisko. Okresný súd vydal 13. októbra 2000 pokyn na doručenie urgencie navrhovateľke vo veci podania stanoviska. Okresný súd nariadil 22. marca 2001 termín pojednávania na 21. máj 2001. Na pojednávaní 21. mája 2001 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie vo veci a pojednávanie bolo uznesením odročené na 6. august 2001 za účelom ďalšieho dokazovania. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 21. mája 2001 a 31. mája 2001 špecifikáciu hnutel'ných vecí patriacich do BSM. Navrhovateľka doručila okresnému súdu 2. augusta 2001 špecifikáciu hnutel'ných vecí patriacich do BSM.

Na pojednávaní 6. augusta 2001 bolo vykonané ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito s tým, že účastníci konania v určenej lehote predložia ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Splnomocnený zástupca navrhovateľky doručil okresnému súdu 15. augusta 2001 písomnosti týkajúce sa predmetu konania. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 30. augusta 2001 vyjadrenie k predmetu konania.

Okresný súd nariadil 22. júla 2002 termín pojednávania na 16. október 2002. Na pojednávaní 16. októbra 2002 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na 9. december 2002 na žiadosť splnomocneného zástupcu sťažovateľky. Okresný súd vydal 23. októbra 2002 pokyn na preloženie nariadeného termínu pojednávania na 11. december 2002. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 20. novembra 2002 písomnosti týkajúce sa predmetu konania. Splnomocnený zástupca navrhovateľky doručil okresnému súdu 10. decembra 2002 vyjadrenie k predmetu konania.

Na pojednávaní 11. decembra 2002 účastníci konania zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a požiadali o odročenie pojednávania za účelom ustanovenia súdneho znalca pre ocenenie nehnuteľnosti patriacej do BSM. Podľa úradného záznamu okresného súdu zo 16. decembra 2002 sťažovateľ nahliadol v uvedený deň do predmetného spisu a 15. januára 2003 doručil súdu vyjadrenie k predmetu konania.

Okresný súd vydal 15. októbra 2003 pokyn na doručenie vyjadrenia sťažovateľa zo 14. januára 2003 navrhovateľke, aby k nemu v určenej lehote zaujala stanovisko. Okresný súd uznesením č. k. 20 C 40/93-369 zo 4. augusta 2004 ustanovil súdneho znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku vo veci ocenenia nehnuteľnosti.

Okresný súd vydal 9. augusta 2004 pokyn na doručenie výziev vybraným realitným kanceláriám za účelom uvedenia trhovej hodnoty nehnuteľnosti patriacej do BSM. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 27. augusta 2004 úhradu preddavku na trovu znaleckého dokazovania a požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd pokynom zo 17. septembra 2004 vyzval sťažovateľa na predloženie písomností

preukazujúcich jeho majetkové a finančné pomery v určenej lehote. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 29. septembra 2004 požadované písomnosti.

Navrhovateľka uhradila 17. septembra 2004 preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Okresný súd vydal 14. októbra 2004 pokyn na predloženie spisu súdnemu znalcovi za účelom vypracovania znaleckého posudku. Okresný súd vydal 26. novembra 2004 pokyn na doručenie výzvy poverenému súdnemu znalcovi. Odpoveď súdneho znalca bola okresnému súdu doručená 7. decembra 2004. Okresný súd vydal 9. decembra 2004 pokyn na doručenie prípisu poverenému súdnemu znalcovi.

Poverený súdny znalec doručil okresnému súdu 9. decembra 2004 žiadosť o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do 15. februára 2005 a 20. decembra 2004 upovedomenie o nevypracovaní znaleckého posudku v stanovenej lehote z objektívnych dôvodov.

Zákonný sudca vydal 4. januára 2005 pokyn na predloženie posudzovaného spisu 10. februára 2005. Okresný súd vydal 10. februára 2005 pokyn na doručenie urgencie poverenému súdnemu znalcovi za účelom predloženia znaleckého posudku. Súdny znalec doručil okresnému súdu 24. februára 2005 oznámenie o termíne doručenia znaleckého posudku. Okresný súd vydal 28. februára 2005 pokyn na predloženie posudzovaného spisu 7. marca 2005. Okresný súd vydal 10. marca 2005 pokyn na doručenie urgencie poverenému súdnemu znalcovi za účelom predloženia znaleckého posudku. Znalecký posudok bol okresnému súdu doručený 14. marca 2005.

Okresný súd vydal 24. marca 2005 pokyn na doručenie znaleckého posudku účastníkom konania. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 20. apríla 2005 stanovisko k znaleckému posudku, pričom okresný súd vydal 26. mája pokyn na opätovné doručenie znaleckého posudku splnomocnenému zástupcovi navrhovateľky.

Okresný súd vydal 1. júla 2005 pokyn na doručenie znaleckého posudku splnomocnenému zástupcovi navrhovateľky prostredníctvom Mestskej polície K. Mestská

polícia K. vrátila okresnému súdu 15. júla 2005 zásielku, ktorú sa nepodarilo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľky doručiť. Okresný súd vydal 28. júla 2005 pokyn na doručenie výzvy navrhovateľke, aby v určenej lehote oznámila, či ju naďalej zastupuje splnomocnený zástupca. V zmysle poverenia podpredsedu ústavného súdu zo 14. septembra 2005 poverená poradkyňa ústavného súdu nahliadla v uvedený deň do posudzovaného spisu. Navrhovateľka doručila okresnému súdu 21. septembra 2005 odpoveď na výzvu.

Okresný súd vydal 26. septembra 2005 pokyn na doručenie znaleckého posudku splnomocnenému zástupcovi navrhovateľky na vyjadrenie v určenej lehote. Okresnému súdu bola 18. novembra 2005 doručená urgencia súdneho znalca týkajúca sa neuhradenia znalečného. Okresný súd uznesením č. k. 20 C 40/93-458 z 19. decembra 2005 určil znalečné za vypracovanie znaleckého posudku poverenému súdnemu znalcovi.

Okresný súd pokynom z 20. decembra 2005 vyzval navrhovateľku, aby v určenej lehote podala stanovisko k vyjadreniu sťažovateľa z 18. apríla 2005. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 9. januára 2006 odvolanie proti uzneseniu č. k. 20 C 40/93-458 z 19. decembra 2005. Okresný súd uznesením č. k. 20 C 40/93-464 z 11. januára 2006 priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovil mu právneho zástupcu v predmetnom konaní, pričom zároveň vydal pokyn na doručenie predmetného uznesenia sťažovateľovi a ustanovenému advokátovi. Uvedeným záznamom (č. l. 464) predmetný spis končí.

Ústavný súd neskúmal postup krajského súdu, lebo sťažovateľ namietal porušenie svojich práv len okresným súdom.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, ako aj porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v zmysle ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom nestačí, že štátny orgán vo veci koná (napr. rozhodnutia II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03). Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99, III. ÚS 127/03 a ďalšie).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Ústavný súd zároveň v okolnostiach posudzovanej veci uvádza, že predmetné konanie z hľadiska zbytočných prietáhov neposudzoval v období pred 17. marcom 1993 s prihliadnutím na nedostatok právomoci a ustálenú judikatúru ústavného súdu (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, III. ÚS 92/01, III. ÚS 299/04), pretože Ústava Slovenskej

republiky nadobudla účinnosť 1. októbra 1992, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd nadobudol pre bývalú Českú a Slovenskú Federatívnu Republiku platnosť 18. marca 1992, Ústavný súd Slovenskej republiky vznikol 17. marca 1993. Ústavný súd poskytuje ochranu iba pred porušeniami základných práv a slobôd, ku ktorým došlo na území Slovenskej republiky po nadobudnutí účinnosti dokumentov, ktoré tieto práva zakotvujú, a po jeho vzniku pokračujú, pričom nedostatok právomoci ústavného súdu v tejto veci nie je možné odstrániť.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, II. ÚS 32/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitosť veci“, ústavný súd konštatuje, že predmetom sporu je návrh na vyporiadanie BSM, ide teda o vec, ktorá patrí po právnej stránke do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti.

Skutkovú stránku vecí týkajúcich sa vyporiadania BSM ústavný súd obvykle posudzuje ako zložitú s prihliadnutím na predmet konania, pretože pri vyporiadaní BSM je potrebné zohľadniť časté protikladné stanoviská a úkony účastníkov konania (napr. rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 298/04, III. ÚS 97/05, III. ÚS 192/05). V danom prípade však prípadná skutková náročnosť nemôže ospravedlniť dĺžku konania, ktoré trvá takmer 16 rokov, pričom masu BSM zahŕňajú dve nehnuteľnosti a bežné hnutel'né veci.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto

súvislosti nezistil žiadnu okolnosť v správaní sťažovateľa, ktorou by prispel k zbytočným priesťahom v konaní. Sťažovateľ podal viacero sťažností na priesťahy v konaní (napr. 22. mája 1990, 25. januára 1994, 17. apríla 1999, 11. mája 2001), čím dal najavo nespokojnosť s rýchlosťou priebehu predmetného konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočností, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu vyššie uvedených práv, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 3/00).

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyhodnotil postup okresného súdu v obdobiach od 11. septembra 1998 do 14. apríla 1999 (7 mesiacov), od 23. novembra 1999 do 17. júla 2000 (8 mesiacov), od 27. októbra 2000 do 22. marca 2001 (4,5 mesiacov), od 30. augusta 2001 do 22. júla 2002 (10,5 mesiacov), od 11. decembra 2002 do 15. októbra 2003 (10 mesiacov) a od 15. októbra 2003 do 4. augusta 2004 (9,5 mesiacov) ako obdobia, v ktorých došlo nečinnosťou okresného súdu k zbytočným priesťahom v posudzovanom konaní v celkovej dĺžke 49,5 mesiacov, t. j. viac ako 4 roky.

Predseda okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 20. januára 2006 okrem prehľadu úkonov vykonaných v danej veci ďalej uviedol, že v konaní došlo dvakrát k zmene zákonného sudcu, pričom súd nebol nikdy dlhodobo nečinný a časové úseky medzi jednotlivými úkonmi súdu zodpovedajú objektívnym možnostiam, ktoré boli v súdnych oddeleniach vytvorené, navyše predmetné konanie považuje za skutkovo zložitú.

Podľa právneho názoru ústavného súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 14/00 „Otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priesťahom v konaní“ (mutatis mutandis I. ÚS 55/02, IV. ÚS 84/02).

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v uvedenom období, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy, a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd po vyslovení porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prietáhov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu postupovať v posudzovanom konaní bez zbytočných prietáhov.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.“

Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy obdobie nečinnosti okresného súdu, ako aj okolnosť, že sťažovateľ svojím správaním

neprisiel k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci považuje sumu 50 000 Sk pre s'ťažovateľa za primeranú so zreteľom na ustanovenie § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, konkrétne okolnosti posudzovanej veci a dĺžku samotného konania (takmer 16 rokov).

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal s'ťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo s'ťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceneľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceneľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli realizované v roku 2005, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej

republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2004 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 15 008 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci každý v hodnote 2 501 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. dvakrát 150 Sk.

Právny zástupca sťažovateľa požadoval náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 5 300 Sk. Vzhľadom na to, že požadovaná suma neprekračuje sumu trov priznanú podľa predmetnej vyhlášky, ústavný súd priznal trovy právneho zastúpenia v sume 5 300 Sk, ktorú Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky uhradí na účet právneho zástupcu sťažovateľa, pričom zároveň zaviazal okresný súd uhradiť uvedenú sumu na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2006